

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **D. M.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2 - Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021 č. j. OAM-501/ZA-ZA17-P10-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaný nevycházel ze skutečného stavu věci, neboť není pravdou, že by jí bylo uloženo správní vyhoštění. Již v pohovoru ke své žádosti vyjádřila obavy z pronásledování z důvodu své ruské národnosti. Měla také obavu, že občasně Kazachstánu jsou jednoznačně upřednostňováni ve všech úrovních života. Uvedla, že v Kazachstánu dochází opakovaně k podněcování etnické nenávisti, kdy toto považovala pouze za první krok, který může vést k etnickým čistkám a ochromí osud celých generací. Žalobkyně namítala, že žalovaný se její obavou, která má

oporu v nedávných událostech v Kazachstánu, nedostatečně zabýval. Následně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na tu týkající se standardu přiměřené pravděpodobnosti. Následně konstatovala, že důvody její žádosti lze považovat za vhodné zvláštního zřetele a že v takovém případě lze udělit azyl z humanitárních důvodů. Poukázala na to, že jí uváděné důvody nejsou účelové, ale naopak se jedná o důvody humanitární.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobkyní namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal správní orgán v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Rovněž vycházel z adekvátních a aktuálních informací o situaci v zemi jejího původu. V podrobnostech správní orgán odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. K obsahu žalobkyní vznesených námitek správní orgán vyjádřil a uzavřel, že žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 8. 2020, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 8. 2020, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 8. 2020, informace OAMP – Kazachstán Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 5. 2020, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020, žalobou napadené rozhodnutí.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 4. 8. 2020 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 12. 8. 2020, že je státní občankou Republiky x, x národnosti, křesťanského náboženského vyznání a hovoří česky, anglicky a rusky. Nikdy nebyla členkou politické strany, ani se o politiku nezajímá. Jejím posledním bydlištěm ve vlasti bylo město x. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. V České republice jí bylo uděleno pobytové vízum za účelem studia. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označila skutečnost, že jí nebylo prodlouženo pobytové vízum a ona by chtěla dokončit svá magisterská studia. Jako další důvod označila vysokou korupci, špatnou politickou situaci v zemi původu, a proto by v x nechtěla studovat. Doplnila, že jako občanka ruské národnosti by neměla možnost se v x rozvíjet, protože upřednostňování jsou občané kazašské národnosti.
8. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 8. 2020 uvedla, že v září roku 2013 vycestovala do České republiky za účelem studia na základě víza. Na území pobývala naposledy legálně dne 14. 4. 2019, její pobytové oprávnění nebylo prodlouženo, protože nedodala potřebné podklady. Uvedla, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, a to dne 11. 8. 2020 na cizinecké policii v Zastávce. Na dotaz k důvodu podání žádosti sdělila, že potřebuje ukončit studium v České republice, nechce se vrátit do země původu z důvodu velké korupce, neboť tam je nutné i za zkoušky na vysoké škole platit úplatky. Do x se nechce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vrátit a nechce studovat na tamních školách, měla by z toho depresi. V zemi původu žije její matka, nevlastní otec a sourozenci.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje a podotýká, že žalobkyně tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem nezpochybnila v žalobě.
15. Soud zde poznamenává, že ze zpráv založených ve spisovém materiálu vyplývá, že žádné cílené pronásledování či diskriminace osob ruské národnosti v Kazachstánu neprobíhá, přičemž ruština s kazaštinou má v Kazachstánu rovnoprávné postavení. Ústava zakazuje diskriminaci založenou na jazyce.
16. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

17. Žalovaný se na str. 5 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, která nemá trvalé vazby na Českou republiku, a všichni její rodinní příslušníci žijí v zemi původu. S ohledem na uvedené konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
18. Žalovaný se na str. 6-8 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že v řízení nevyšlo najevo, že by mohla žalobkyně v případě návratu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. K tomu zdejší soud uvádí, že tak nebyl dán důvod k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu.
19. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobkyně nedoložila v průběhu správního řízení, že by měla ve vlasti před svým odchodem jakékoliv problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Nebyla v zemi původu trestně stíhána, z Kazachstánu vycestovala zcela legálně a bez problémů. O nízké míře pravděpodobnosti hrozby cíleného jednání státních orgánů proti žalobkyni svědčí i skutečnost, že žádost o azyl podala až téměř rok poté, co jí vypršel legální pobyt na území České republiky. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. S hodnocením žalovaného Městský soud souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.
20. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobkyně nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany ani nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobkyně v žalobě nic takového netvrdila, ani neprokázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

21. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou přílehlivé pro její situaci a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, s žalobkyní provedl pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Kazachstánu. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 8. 2020 a dne 3. 5. 2021 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, shromážděné podklady tak pochází z doby, kdy žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodoval. Zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že dokumenty o situaci v Kazachstánu neodpovídají aktuálnímu stavu. Soud ani žalovaný nadto nepochybnují, že v Kazachstánu není vysoký stupeň demokracie, ale vzhledem k předchozímu životu žalobkyně v zemi původu, nelze předpokládat, že by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, což bylo řádně odůvodněno. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
22. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že žádost o azyl byla podána účelově, z důvodu legalizace pobytu žalobkyně do doby, než dokončí své magisterské studium v České republice. Azyl je mimořádným institutem, který nemůže být zneužíván k prosté legalizaci pobytu, a to i přes pochopitelnou snahu žalobkyně dokončit svá studia v České republice.
23. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně